

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: M. Ch.
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2016, č. j. KUZZL/73295/2016, sp. zn. KUSP/73295/2016/DOP/Pe,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2016, č. j. KUZZL/73295/2016, sp. zn.

KUSP/73295/2016/DOP/Pe (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kroměříž ze dne 13. 9. 2016, č. j. MeUKM/058167/2016, sp. zn. MeUKM/011899/2016/11 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 11. 2. 2016 v čase 14:35 hod. v obci Kroměříž, na ulici Farní, při řízení motorového vozidla tov. zn. RZ:, nerespektoval zákazovou dopravní značku B2 „Zákaz vjezdu všech vozidel“ a s tímto vozidlem nacouval do ulice Farní, která je označena uvedenou dopravní značkou, a dále svislou dopravní značkou IZ6a „Pěší zóna“ s upozorněním ve spodní části „Vjezd jen na povolení městské policie“ a zásobování bez povolení v době od 04:00 hod. – 10:00 hod. a od 17:00 hod. – 22:00 hod.“ Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 800 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

2. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapitulovat skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení, přičemž dospěl k závěru, že podané odvolání není důvodné. Pokud se jedná o skutkový stav věci, ten byl podle názoru žalovaného prvostupňovým správním orgánem spolehlivě zjištěn, a to na základě dokazování provedeného v souladu se zákonem během ústního jednání. Jako stěžejní důkaz byl poté prvostupňovým správním orgánem opakovaně označen záznam z kamerového systému městské policie a záznam z kamery umístěné na oděvu strážníka městské policie. Žalovaný nezpochybnil, že mohou být za účelem zjištění skutkového stavu věci použity pouze důkazy provedené až po zahájení řízení, přičemž úřední záznam by mohl být v tomto ohledu posuzován až v kontextu svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Naopak videozáznam o průběhu silniční kontroly byl proveden jako přímý důkaz během ústního jednání, přičemž byla zmocněnkyně žalobce seznámena s jeho obsahem a byl jí současně předán na nosiči dat DVD. Na základě jeho obsahu pak neměl ani žalovaný žádné pochybnosti o tom, že se žalobce přestupku dopustil. Z daného videozáznamu je totiž patrné, že vozidlo žalobce nacouvalo a zaparkovalo na ulici Farní v Kroměříži, kdy je na jejím začátku a konci umístěno dopravní značení B2 a IZ 6a. Stejně tak je ze záznamu z příruční kamery jednoho ze zasahujících policistů během řešení dopravního přestupku zřejmé, že bylo vozidlo zaparkováno těsně před koncem ulice, tedy bezprostředně v blízkosti daného dopravního značení. Pokud se jedná o osobu pachatele přestupku, žalovaný k tomu uvedl, že policie nainstalovala na vozidlo technický prostředek bránící odjetí. Na místo se poté hlídka opětovně dostavila na základě telefonátu žalobce jako řidiče vozidla, který žádal, aby byl technický prostředek odstraněn.
3. Po příjezdu se policisté žalobce dotázali, zda je řidičem vozidla, přičemž odvětil „jasné“. Současně v rámci následné komunikace s policisty ohledně zákazu vjezdu do dané ulice doplnil, že ho zmátla dvě vozidla, která tam rovněž parkovala. Navíc má parkovací lístek a na vozovce nebyla vyznačena žlutá čára. Totožnost žalobce byla ověřena na základě předložených dokladů. Na základě sdělení podezření ze spáchání přestupku bylo žalobci umožněno, aby byla věc vyřešena v blokovém řízení, a to uhrazením pokuty ve výši 500 Kč. V tomto kontextu pak žalobce mimo jiné uvedl, že je to moc,

neboť tam nebylo místo a potřeboval si jen odskočit, přestože se nakonec zdržel. Připustil však, že se nepodíval na dopravní značku. Na základě těchto skutečností považoval žalovaný spáchání přestupku za dostatečně prokázané. Pokud žalobce prostřednictvím své zmocněnkyně až později během přestupkového řízení začal tvrdit, že přestupek nespáchal, neboť vozidlo neřídil a pouze si jej na místě vyzvedával, žalovaný těmto tvrzením neuvěřil. Naopak akcentoval věrohodnost a přesvědčivost obsahu pořízeného videozáznamu, na kterém se žalobce k věci vyjadřoval během silniční kontroly, aniž by měl čas promyslet si procesní strategii či formulovat odlišnou skutkovou verzi, která by ho mohla vyvinut ze spáchání přestupku. Žalovaný pak nepřisvědčil ani námitce, že prvostupňový správní orgán vycházel z úředního záznamu, který není důkazem, neboť byla jeho argumentace založena pouze na uvedeném videozáznamu, který byl jako důkaz řádně proveden. Úřední záznam naopak sloužil pouze jako podklad pro zahájení řízení, nikoliv prokázání viny žalobce ze spáchání uvedeného přestupku. Závěrem se pak žalovaný zabýval přiměřeností a zdůvodněním výše uložené sankce, přičemž ani v tomto ohledu neshledal v postupu prvostupňového správního orgánu žádné pochybení.

III. Žaloba

4. V žalobě žalobce namítal, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, resp. nebylo prokázáno, že se přestupku dopustil. Prvostupňový správní orgán totiž neprovedl navržené důkazy, přestože byl žalobce prostřednictvím své zmocněnkyně v řízení aktivní. Správní orgány navíc nejenže nepřistoupily k doplnění dokazování, ale ani tento postup dostatečně nezdůvodnily, protože jsou jejich rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelná. V tomto ohledu nelze podle názoru žalobce považovat za dostačující, pakliže správní orgány pouze označí navržený důkaz za nadbytečný. Navíc se správní orgány nevypořádaly s námitkou žalobce, že při komunikaci s policisty potvrdil zaparkování vozidla pouze z důvodu toho, aby mu byl umožněn odjezd, a to odstraněním příslušného technického prostředku. Z těchto důvodů žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost nahradit náklady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

5. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný předně uvedl, že s obsahem žaloby nesouhlasí, neboť bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem a na základě řádně zjištěného skutkového stavu věci. Pokud se jedná o jednotlivé žalobní námitky, žalovaný doplnil, že se jimi zabýval na více místech napadeného rozhodnutí. Z toho důvodu pouze zopakoval, že bylo spáchání přestupku prokázáno bez důvodných pochybností, a to zejména prostřednictvím důkazu policejním videozáznamem. Neprovedení dalších důkazů pro nadbytečnost pak bylo podle názoru žalovaného dostatečně zdůvodněno. Co se týče další námitky žalobce, že se k zaparkování vozidla doznal pouze za účelem odstranění technického prostředku bránícímu odjezdu vozidla, žalovaný předně zdůraznil, že byla tato námitka poprvé uplatněna až v žalobě. V řízení žalobce naopak popíral, že by vozidlo řídil, ale pouze tvrdil, že si jej na místě vyzvedával. Jedná se tak z jeho strany o novou konstrukci obhajoby, ke které se žalovaný nemohl dříve vyjádřit a která svědčí o snaze vyhnout se odpovědnosti za spáchání přestupku. Proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

6. Ve správním spisu se nachází úřední záznam ze dne 11. 2. 2016, podle kterého téhož dne zjistila Městská policie Kroměříž, že je na ulici Farní zaparkováno vozidlo, jehož řidič nerespektoval dopravní značení IP 27a „Pěší zóna“ s upozorněním, že je „vjezd jen na povolení městské policie a zásobování bez povolení v době od 04:00 hod. – 10:00 hod. a od 17:00 hod. – 22:00 hod“. Z toho důvodu byla na místo přivolána policejní hlídka, která na vozidlo v nepřítomnosti řidiče umístila technický prostředek bránící odjezdu vozidla. Následně řidič vozidla telefonicky požádal o odstranění technického prostředku, protože byla na místo opět vyslána policejní hlídka, kterou byl žalobce jako řidič vozidla ztotožněn. Ke spáchání přestupku se doznal, ale po telefonické komunikaci se svojí „poradkyní“ odmítl uhradit blokovou pokutu ve výši 500 Kč a žádal věc projednat ve správním řízení. V tomto kontextu měl žalobce argumentovat nepřiměřenou výší pokuty a tím, že disponuje parkovacím lístkem. Z videozáznamu bylo později zjištěno, že řidič uvedeného vozidla do ulice Farní nacouval, přestože je u vjezdu umístěna dopravní značka B2 – Zákaz vjezdu. Kromě toho je ve správním spisu založen nejen výpis z EKŘ, ale také strojově a ručně psané oznámení přestupku, ze kterého je patrné, že se žalobce k přestupku na místě písemně nevyjádřil a odmítl se podepsat.
7. Na základě těchto skutečností bylo zahájeno přestupkové řízení a nařízeno ústní jednání na den 13. 4. 2016, ke kterému se za žalobce dostavila jako zmocněnkyně paní V. Ř. Na výzvu prvostupňového správního orgánu uvedla, že žalobce nesouhlasí s projednáním věci v blokovém řízení, přičemž se na videozáznamu jedná o jeho vozidlo. Prvostupňový správní orgán dále provedl dokazování listinami a videozáznamem založeným ve spise. Následně bylo prvostupňovému správnímu orgánu dne 21. 4. 2016 doručeno vyjádření žalobce, ve kterém uvedl, že se přestupku nedopustil. Nepopíral sice skutečnost, že v dané době přišel ke svému vozidlu a přivolal policejní hlídku za účelem odstranění technického prostředku bránícímu odjezdu vozidla. Naopak odmítl, že by se na místě doznal k řízení a zaparkování vozidla. Pouze argumentoval tím, že si své vozidlo na místě vyzvedával. V tomto kontextu odkázal žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které nelze úřední záznam použít jako důkaz v přestupkovém řízení, neboť se jedná o pouhou reprodukci výpovědi policistů. Současně si žalobce vyžádal poskytnutí policejního videozáznamu nebo vydání usnesení o odepření nahlédnutí do spisu. Žalobci proto bylo umožněno daný videozáznam shlédnout z důvodu jeho velikosti přímo u prvostupňového správního orgánu a to pomocí speciálního programu, jak vyplývá ze sdělení ze dne 28. 4. 2016. V návaznosti na doplnění správního spisu o další podklady bylo dále nařízeno nové ústní jednání na den 13. 7. 2016, ke kterému se dostavila zmocněnkyně žalobce. V tomto kontextu jí byla předložena k vyjádření kompletní spisová dokumentace a předán na nosiči dat záznam z kamery městské policie a kamery umístěné na oděvu jednoho ze zasahujících policistů. Zmocněnkyně pak do protokolu uvedla, že žalobce nadále popírá spáchání přestupku, neboť na uvedeném místě neparkoval.
8. Následně došlo k vydání **prvostupňového rozhodnutí**. V rámci jeho odůvodnění prvostupňový správní orgán uvedl, že byl v průběhu přestupkového řízení spis doplněn o záznam z kamery umístěné na oděvu jednoho ze zasahujících policistů, na základě čehož měl v kontextu dalších podkladů skutkový stav věci za prokázaný bez

důvodných pochybností. Za hlavní důkaz pak byl označen právě kamerový záznam městské policie a záznam z kamery umístěné na oděvu jednoho ze zasahujících policistů. Pokud se jedná o policisty vypracované listiny, prvostupňový správní orgán nepochyboval o jejich věrohodnosti, neboť strážníci neměli žádný důvod uvádět nepravdivé informace. Následně prvostupňový správní orgán podrobně zrekapituloval obsah příslušných videozáznamů, ze kterých je podle jeho názoru patrné, že žalobce s vozidlem vjel a zaparkoval v ulici, kde to bylo dopravní značkou zakázáno, což vyplývá také z jeho komunikace s přivolanou policejní hlídkou. Prvostupňový správní orgán tak vycházel ze skutečnosti, že se žalobce na místě prakticky doznal, že na místě zaparkoval proto, aby si rychle vyřídil určité záležitosti, přičemž své jednání omlouval přítomností dalších zaparkovaných vozidel a zakoupením parkovacího lístku. Pokud tedy žalobce v přestupkovém řízení zaparkování vozidla popíral, sám si protiřekl. V tomto kontextu pak prvostupňový správní orgán v reakci na vyjádření žalobce zdůraznil, že úřední záznam nebyl v řízení jako důkaz použit. Naopak byla vina žalobce prokázána již uvedenými kamerovými záznamy, s jejichž obsahem byl žalobce prostřednictvím své zmocněnkyně seznámen.

VI. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
10. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
11. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
12. Žaloba **není důvodná**.
13. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci a bez náležitého zdůvodnění neprovedly navržené důkazy. Kromě toho se vůbec nezabývaly námitkou, že během komunikace s policejní hlídkou žalobce potvrdil zaparkování vozidla pouze z důvodu potřeby odstranění technického prostředku bránícímu odjezdu. K tomu krajský soud předně uvádí, že v rámci přestupkového řízení se subsidiárně aplikuje právní úprava obsažená v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to také ve vztahu k problematice dokazování.
14. V tomto ohledu je nutné vycházet z toho, že je přestupkové řízení podle ust. § 3 správního řádu ovládáno zásadou omezené materiální pravdy, podle které mají správní orgány postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností. Za tímto účelem mohou podle ust. § 51 téhož zákona použít jakýchkoliv důkazních prostředků umožňujících objasnění stavu věci, pakliže byly získány v souladu se zákonem. Při jejich hodnocení mají správní orgány postupovat na základě zásady volného hodnocení důkazů, podle které hodnotí provedené důkazy nejen samostatně,

ale také ve vzájemné souvislosti. Pokud žalobce namítá, že správní orgány postupovaly při dokazování nesprávně, neboť opomenuly navržené důkazy, krajský soud se s tímto závěrem neztotožňuje. Předně je třeba připomenout, že účastníci řízení jsou sice povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení, jak stanovuje ust. § 52 správního řádu, což však neznamená, že musí být příslušným správním orgánem automaticky provedeny. Krajský soud zajisté nezpochybňuje, že zjišťování skutkového stavu a posuzování návrhů na dokazování nemůže vykazovat znaky libovůle v rozhodování. Na druhou stranu nelze považovat za libovůli situaci, kdy bylo neprovedení důkazu pro nadbytečnost přezkoumatelně zdůvodněno (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 2 As 142/2015 – 51, a ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

15. V nyní projednávané věci považovaly správní orgány skutkový stav za prokázaný bez důvodných pochybností s odkazem na policejní kamerové záznamy, a to zejména ten, který byl pořízen z kamery umístěné na oděvu jednoho ze zasahujících policistů během provádění silniční kontroly na místě spáchání přestupkového jednání. Naopak správní orgány shodně odmítly námitku žalobce, že by bylo spáchání přestupku dovozováno z úředního záznamu a dalších listin, které byly součástí policejní dokumentace, neboť se nejedná o důkazy, ale pouze podklady pro zahájení přestupkového řízení. S tímto závěrem se krajský soud zcela ztotožňuje a připomíná, že úřední záznam sice nelze sám o sobě považovat za způsobilý důkaz, neboť z povahy věci pouze reprodukuje výpověď zasahujících policistů, kteří by měly být v případě potřeby vyslechnuti jako svědci během ústního jednání. To ovšem nevylučuje, aby byly provedené důkazy s obsahem úředního záznamu či dalšími listinami založenými ve správním spisu konfrontovány, a to za účelem ověření jejich věrohodnosti. Stejný právní názor ostatně vyplývá také z judikatury Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozsudku ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-70, judikoval, že: *„Je však třeba zdůraznit, že tento úřední záznam nepředstavoval jediný ani klíčový důkaz o stavu věci, ale jednalo se pouze o podpůrnou listinu, která podle svého obsahu pouze shrnovala okolnosti zjištěné ostatními důkazními prostředky. Takové použití úředního záznamu pouze jako podpůrného důkazu ve spojení s dalšími důkazními prostředky, které jsou pro věc rozhodné, není v rozporu s právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, publikovaným pod č. 1856/2009 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl, že „úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě nemůže obstát.“ Nejvyšší správní soud se nevymezil proti takovému užití úředního záznamu ani v jiných kauzách obdobných případu stěžovatele...“* Stejným způsobem pak v předmětném řízení postupovaly také správní orgány, když vinu žalobce primárně dovodily z výše uvedených kamerových záznamů, které byly jako důkaz řádně provedeny a k jejichž obsahu se mohl žalobce během řízení v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit.
16. Konkrétně bylo poukazováno na skutečnost, že vozidlo žalobce podle kamerových záznamů prokazatelně vjelo a zaparkovalo na daném místě v rozporu s umístěným dopravním značením. Stejně tak byla bez pochybností zjištěna totožnost žalobce jako řidiče vozidla, neboť byl na místě legitimován. Krajský soud se s tímto závěrem zcela ztotožňuje a připomíná, že totožnost řidiče vozidla shodně vyplývá rovněž z úředního záznamu a oznámení přestupku, které jsou součástí policejní dokumentace.

17. Stejně tak se krajský soud ztotožňuje s argumentací správních orgánů, že žalobce podle uvedeného záznamu při začátku komunikace s policistou výslovně potvrdil, že je řidičem vozidla. Během řízení před prvostupňovým správním orgánem bylo sice namítáno, že žalobce vozidlo nezaparkoval, ale pouze si jej v dané ulici vyzvedával. Jedná se však o tvrzení, které zcela odporuje obsahu kamerového záznamu, který celou komunikaci mezi policistou a žalobce podrobně zachycuje. Podle něj se totiž žalobce naopak vyjádřil způsobem, že zaparkoval vozidlo na daném místě zejména proto, že si potřeboval na chvíli odskočit, přičemž ho zmátla ostatní zaparkovaná vozidla. Až po vysvětlení ze strany policisty, že je v tomto ohledu rozhodné pouze platné dopravní značení určující zákaz vjezdu a začátek a konec pěší zóny (umístěné bezprostředně před zaparkovaným vozidlem), žalobce doplnil, že si ho vlastní vinou nevšiml. Následující argumentace žalobce se poté zaměřovala nikoliv na zpochybnění skutkového stavu, ale pouze ovlivnění výše uložené blokové pokuty. Jinými slovy žalobce po celou dobu projednání přestupku ani jednou nezpochybnil, že se přestupku dopustil, a jeho rozhodnutí projednat věc ve správním řízení ovlivněno podle jeho vlastních slov pouze výší pokuty a radou, která mu byla ze strany blíže neurčené osoby telefonicky poskytnuta.
18. S ohledem na tyto skutečnosti je krajský soud toho názoru, že skutkový stav věci byl spolehlivě zjištěn, přičemž správní orgány podrobně zdůvodnily, proč nepovažovaly za potřebné provádět další dokazování. K tomu je vhodné doplnit, že provedení důkazu výsledkem zasahujících policistů, jak bylo ze strany žalobce navrhováno, by objektivně nemohlo přispět k objasnění skutkového stavu věci. Policisté by totiž nemohli přirozeně vypovědět nic jiného, než co bylo naprosto přesně zdokumentováno prostřednictvím kamerového záznamu, který byl v řízení jako důkaz řádně proveden.
19. Pokud se pak jedná o související tvrzení žalobce, že zaparkování vozidla na místě spáchání přestupku potvrdil pouze proto, aby mu policisté z vozidla odstranili technický prostředek bránící odjezdu, krajský soud jej považuje za účelové a nevěrohodné. Jak ostatně žalovaný správně poznamenal, jedná se ze strany žalobce o nově uplatněnou skutečnost, která zcela odporuje procesní strategii a skutkové verzi, kterou prezentoval během přestupkového řízení. Po celou dobu totiž tvrdil, že vozidlo na místě nezaparkoval, ale pouze vyzvedával. Již tato skutečnost svědčí podle názoru krajského soudu o nevěrohodnosti dané námítky, která navíc zcela odporuje průběhu silniční kontroly a reakci žalobce, jak je na kamerovém záznamu autenticky zachycena. Podle názoru krajského soudu tedy bylo v řízení bez pochybností prokázáno, že se žalobce přestupku dopustil. Žádné jiné pochybení správních orgánů ve vztahu k právní kvalifikaci či procesnímu postupu pak nebylo v žalobě namítáno.
20. S ohledem na shora uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. října 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.